

Полковник Андрій Бабкін – патріот, офіцер, професіонал

Офіцер – це перш за все людина, яка є взірцем служіння й вірності Батьківщині та її народу. Саме бездоганне виконання людиною у погонах посадових інструкцій та її сумлінність є найвищими ознаками поведінки справжнього офіцера. На цьому трималися, тримаються й будуть триматися військово та всі спеціальні служби, принаймні в нашій країні.

Якщо говорити про Службу порятунку Вінниччини, одним зі справжніх, а тому авторитетних офіцерів, безумовно, є полковник служби цивільного захисту Андрій Бабкін. Вимогливість до себе, дисциплінованість та сумлінність у рятувальника в крові, адже його батько Володимир Михайлович (на жаль, помер у червні 2022 року) десять років очолював обласний гарнізон державної пожежної охорони – з 1989-го по 1999-й рік.

Надзвичайно багато для виховання Андрія (та його сестри Юлії) зробила мама Світлана Олександрівна, яка в ті часи працювала інженером на 45-му експериментально-механічному заводі Міністерства оборони. Можливо, саме від неї у дітей з'явилися в подальшому такі риси, як чуйність, гуманність та унікальне почуття гумору.

А народився Андрій Бабкін 15 травня 1974 року у Вінниці. У 1991 році, після закінчення 30-ї школи, вступив до Черкаського пожежно-технічного училища Міністерства внутрішніх справ України (зараз Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля національного університету цивільного захисту України). У виші, як і взагалі у подальшій професійній діяльності, стали в нагоді захоплення в підлітковому віці легкою атлетикою. Андрій тривалий час займався бігом на короткі дистанції, стрибками в довжину та бігом з бар'єрами.

У 1994 році за розподілом молодий лейтенант прибув у Вінницю для проходження служби інспектором групи державного пожежного нагляду Самостійної воєнізованої пожежної частини №2 з охорони Замостянського району. У цьому підрозділі він прослужив до 1997 року. Обіймав посаду начальника караулу, а згодом був призначений заступником начальника частини.

Протягом наступних семи років А. Бабкін проходив службу помічником, і зрештою, заступником начальника штабу пожежогасіння Управління державної пожежної охорони УМВС України у Вінницькій області. За словами офіцера, це був період набуття колосального досвіду, адже доводилося по кілька разів на день виїжджати на виклики та керувати діями підрозділів обласного центру під час ліквідації складних та масштабних пожеж, адже тоді було значно більше промислових підприємств та заводів.

У 1994 році за розподілом молодий лейтенант прибув у Вінницю для проходження служби інспек-

6 стор.

Валентина Саврасова – кращий бухгалтер України

Наприкінці минулого року були підбиті підсумки щорічного конкурсу «Кращий бухгалтер України – 2022». Це один з найбільш значущих проєктів Всеукраїнського бухгалтерського клубу, завдяки якому за десять років існування конкурсу свої сили та професійні знання перевірили більше 48 тисяч фахівців у галузі бухгалтерського обліку та фінансів.

Конкурс проходив за підтримки Міністерства фінансів України, Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, громадської організації «Спілка автоматизаторів бізнесу».

Серед оголошених переможців, які увійшли до рейтингу ТОП-10 кращих бухгалтерів України, і Валентина Саврасова, головний бухгалтер ПОГ «Барське УВП УТОС». Але так склалися обставини, що сьогодні вона там уже не працює та залишила про себе тільки гарні відгуки.

5 стор.

Розвідник Князь

- Я прекрасно розумів, що ця повномасштабна війна неминуча. Таке усвідомлення прийшло ще в 2019 році, коли підписував контракт резерву з Теробороною, - каже військовослужбовець з позивним «Князь». - Ці російські нелюди та мародери, які чинили жахливі в українських містах, нищили все – заслужують лише на ненависть. Для того, щоб їх зупинити, потрібні такі прості хлопці, як я та мої побратими. Ми не професійні військові. Ми – вчителі, приватні підприємці, айтішники, які спинають усю цю російську навалочу.

За освітою Князь – психолог (7 років працював за фахом у Центрі соціальних служб). У цивільному житті був приватним підприємцем, займався тактичним спорядженням та одним із перших у місті запроваджував курси з тактичної медицини.

Також Князь захоплюється стрілецькою справою. Наразі він пілот БПЛА в окремій роті Сил територіальної оборони Вінниччини.

- Найголовніше в моїй роботі це те, що наше устаткування, техніка, можливості і досвід допомагають рятувати життя, берегти кров і піт побратимів-розвідників, - каже Князь. - Кожен оператор безпілотної машини – по суті розвідник, і завдяки спеціальним засобам ми можемо залітати туди, куди небезпечно заходити, або інколи буває, що й неможливо. І дістаємо ту інформацію, яку звичайний розвідник може не отримати.

За словами військовослужбовця, наразі йде війна сенсорів і технічного устаткування. І як показує бойовий досвід – в кого є технічні можливості, навички і вміння, той і перемагає, а не кількість техніки. Найголовніше – це командна робота усього підрозділу. Є люди, які допомагають орієнтуватися, планують операцію, прикривають. Це командна гра.

Ми все подолаємо!
120 бригада Територіальної оборони ЗСУ

Василеві Стусу виповнилось би 85

Поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, літературознавець і критик, правозахисник, дисидент і політ'язень Василь Семенович Стус народився 1938 року на Святвечір у селі Рахнівка Гайсинського району. Нині з нагоди ювілею його пам'ять вшанували, зокрема, й на рідній Гайсинщині. Там участь у покладанні квітів до пам'ятника поетові взяв музикант, телеведучий та військовослужбовець Микола Серга.

«У день народження Василя Стуса вшанували Героя України разом із Колею Сергою та його командою (Коля зараз в ЗСУ і виконує важливу роботу – підтримку родин захисників та захисниць України). Отже, разом із культурним десантом 59 ОМПБ ми побували в селі, де 85 років тому народився Василь Стус. Чия стійкість та любов до України сьогодні надихає наших хлопців на передовій! Шануємо історію, захищаємо країну, підтримуємо один одного!», – зазначила голова Гайсинської РДА Людмила Головашич.

3 питань реклами
звертайтеся
за телефоном
068-590-46-22

А поки дерева сплять...

«Шо, знову звільняють землю під магазині!» «Скільки можна рубати дерева!» «Якийсь безпрідел! Куди дивиться влада?!» «Скоро жодного дерева не залишиться!»

Саме такі розмови поширювались містом, коли в Шаргороді почали зрізати окремі дерева. І людей можна було зрозуміти. Адже саме так діяли «папереднікі», чийому бізнесу зелені насадження конкретно заважали.

«Папереднікі» вирізували алею абсолютно здорових дерев, на місці яких зараз цілий ряд «буківок» провінційного розряду. «Папереднікі» вирубали абсолютно здорові дерева біля автовокзалу, на місці яких зараз торговельні точки. І я чомусь впевнена, що у кожного власника були дозвільні або виправдувальні документи на варварське винищення лип, берізок, кленів, тополь, осик, дубів... А дерева не лише давали тінь та прохолоду влітку, оберігали від пронизливого сніговію взимку, прикривали під час осінньо-весняних злив. Вони ще й захищали від шкідливих вихлопних газів та насичували повітря життєво необхідним озномом.

При «папередніках» зелені насадження в Шаргороді також мали властивість... зникати вночі. Подібна «прикрість» трапилась з ялинками, які росли на автобусній зупинці. Якось вранці вражені шаргородці побачили замість ялинок потворні пеньки. А на цьому місці майже одразу почалося будівництво нових торговельних точок. І я чомусь впевнена, що їх власники, наче провидці, заздалегідь знали про зникнення дерев. І ті, хто давав їм дозвіл на будівництво, теж знали. Бо неможливо за такий короткий строк оформити необхідну документацію. Тож, як казав один сатирик, «знаємо коли, чому і як. Знаємо хто і звідки ноги ростуть. Можемо назвати по іменах. Навіть свідки є. Але довести нічого не можемо. Немає доказів».

Тому мешканці міста мали цілком обґрунтовані підстави вважати, що нова влада теж виру-

бує дерева для розчищення території під торгівлю, як було колись. Проте зараз скінчилось усе зовсім не так, як передрікали особливо песимістично настроєні шаргородці.

Ще до війни комісія, куди входили Олексій Черкевич, начальник відділу житлово-комунального господарства та екології Шаргородської міськради - людина з вищою освітою вченого-агронома та другою вищою освітою інспектора по охороні природи, Юрій Івахов, начальник відділу містобудування та архітектурно-будівельного контролю управління містобудування, архітектури, житлово-комунального господарства, екології та комунальної власності Шаргородської міськради, і Микола Ведецький, директор Шаргородського комунального підприємства «Комунсервіс», провели інвентаризацію дерев

в місті і виявили цілий ряд аварійних, які необхідно було зрізати. А на початку грудня в парковій зоні та в інших зонах міста висадили молоді дубочки. «Райкомунліс», очолюваний Тетяною Сimoniшеною, виділив саджанці безкоштовно як спонсорську допомогу. Так само безкоштовно допоміг з технікою Анатолій Дідик, голова фермерського господарства «Врожайне». Працівники міськради та комунальних служб, а також всі бажані, садили дерева на громадських засадах.

Вибір припав на дуб тому, що у цього дерева крислата крона і широке листя. Він дає густу тінь, затишок і вбирає пил, якого у нас вдосталь, бо ж всюди асфальт і активний рух транспорту. Дуб гарно очищує повітря від загазованості і не є алергеном. Це невибагливе дерево має потужну коре-

неву систему, що досягає корінням великої глибини і допомагає рослині самостійно знаходити необхідну кількість вологи. А головне — воно звичне до наших природних умов і добре до них пристосоване. Та й історично склалось, що дуб символізує силу та міць українського народу.

Зараз дерева сплять, знаходяться у стані спокою. І поки ще не почалися життєдіяльні процеси, їх можна висаджувати взимку, коли ґрунт не промерз. Дереву корисно, якщо його засипати снігом, перемішаним із землею. Навесні воно вже буде мати прикормову вологу і не потребуватиме негайної поливки.

Отже, програма з озеленення громади наразі працювала.

Тож, мабуть, вперше за сучасну історію Шаргорода на місці зрубаних дерев з'явилися не кіоски, магазини чи ларьки, а нові молоді деревця. І влада організувала висадку дерев не за рахунок місцевого бюджету чи добровільно-примусових підприємців і не силами вчителів та учнів.

Прокинувшись у нашому місті навесні, дубочки зазеленіють, наповнять повітря прохолодою та киснем, стануть прихистком для співу-

3 життя громад

чих пташок, для шаргородців, які відпочиватимуть в їхній тіні. І є надія, що наше місто знову зазеленіє. Бо, як сказав Шаргородський міський голова Володимир Барецький: «Нам буде що залишити нащадкам. Ми висадили близько 60 дерев, але це лише початок. І ми висаджуємо дерева, незважаючи на те, що йде війна, бо віримо в нашу неминучу перемогу, бо знаємо, що вона прийде. І оці деревця є доказом нашої незламної віри, палкої надії та абсолютної впевненості, що все буде вільна, незалежна, квітуча Україна».

... А через декілька днів коло дубочків висадили голубі ялинки.

Інна ФРІДКІНА,
депутат Шаргородської міської ради
Фото: Павло АНДРІЙЧУК

«Бджілки» - трудівниці

З початком повномасштабної війни на домашній кухні у вінничанки Лариси Мороз регулярно збираються волонтерки команди «Бджоли Поділля». Там дівчата готують їжу для захисників сухі супи та борщі. Одні займаються овочами — чистять та натирають їх для сушарок, другі — фасують страви та пакують за допомогою вакууматора. «Бджілки» готують продуктові набори чи не щодня. У їхній команді вже понад пів сотні волонтерів.

— У своїй роботі ми використовуємо куряче м'ясо, у ньому менше жирів і більше білка. М'ясо рвемо на тоненькі слайси і сушимо. Воно добре розпарюється і відчувається у будь-якій страві, — каже Лариса Мороз, господиня маленької волонтерської кухні. — Фасуючи борщ на 4 літри, починаємо з продукту, якого треба сипати найбільше — буряка. Ми завжди під нього підлаштовуємося. Буряк кидаємо і в сирому вигляді, і у вареному. Пробували лише в сирому, але тоді борщ виходить не такий запашний.

Цей борщ жінка називає «переможним»: після того, як його скуштують, у військових з'являється наснага і бажання воювати та перемогти.

— В усіх наших пакетиках є необхідні спеції. Вони посолені, поперчені. Ми додаємо багато спецій, протимікробних та противірусних, як от куркума. Якщо в хлопців з'являються проблеми з шлунково-кишковим трактом, то вона заспокоює і знімає запальні процеси. Майже в кожен страву ми

додаємо імбир, крім гречаного супу. Він у нас іде як дієтичний, — каже пані Лариса.

— Щодо пакування, то і тут ми експериментували. Спочатку використовували пакети на застібках, але вони розкривалися і втягували в себе вологу. Пробували ще вакуумні пакети, але, оскільки є гострі частинки продуктів, то вони проколювалися, і вакуум пропадав, — розповідає волонтерка.

На перших порах етикетки пані Лариса писала від руки, але це забирало багато часу, тому вирішили їх друкувати. На одній стороні етикетки зазначали склад та спосіб приготування, а зі зворотного боку — побажання та номер телефону для подальшого зв'язку. А ще мав бути обов'язковий напис «Не для продажу».

Складно було працювати «Бджілкам», коли вмикали електроенергію лише по кілька годин на добу. Доводилося сушити один-два під-

дони, аби натерті овочі не псувалися. Тоді Лариса почала шукати господинь, які могли би сушити продуктові набори вдома — відгукнулося 14 вінничанок.

Однак і волонтерські сушарки не витримують такого обсягу овочів — тріскають піддони. Кілька днів тому Лариса через соцмережі шукала майстра, який би міг їх полагодити. Натомість знайшлися добрі люди, які зголосилися придбати нові кухонні машини.

Команда «Бджоли Поділля» має велику кількість замовлень від військових. Тож нині волонтерки потребують потужного павербанку, який би забезпечував енергією сушарки під час вимкнення електроенергії. Будемо сподіватися, що це прохання почує небайдужа людина і допоможе з вирішенням цієї нестачі.

Вікторія МЕЛЬНИК

Нагорода для Берти

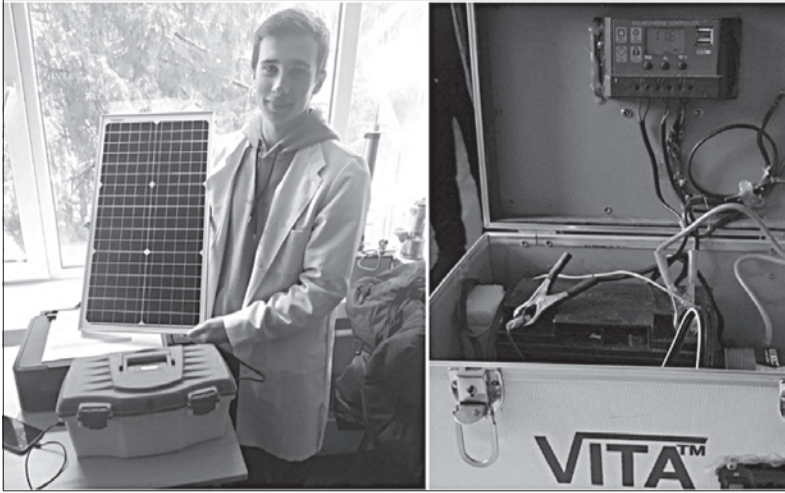
Службову собаку Берту нагородили медаллю «За віддану службу» у Вінниці. Церемонія нагородження відбулася на плацу однієї з військових частин. Про це повідомили на сторінці військової частини 3008 Національної гвардії України.

Перед особовим складом командир частини вручив подяку кінологу та його вірному помічнику службово-розшуковій собаці Берті. Від початку війни вона разом із господарем постійно на службі, допомагає знаходити заборонені предмети — бездоганно шукає зброю та набой. Берта вже три роки служить у військовій частині Нацгвардії. Це її перша нагорода. Утім, власник соба-

ки впевнений, що і не остання. Адже талановита шукачка пройшла навчання та отримала ліцензію на пошук зброї та боєприпасів.

— Перед службовим завданням усі чотирилапі проходили відбір. У німецької вівчарки Берти були найкращі результати. Вона і поїхала у зону бойових дій, де згодом на блокпостах вилучала нелегальну зброю з боєприпасами. У Нацгвардії вівчарка служить майже три роки. І вже встигла відзначитись у своїй непростій роботі, — розповідає кінолог Михайло Варун.

Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК

Переносні сонячні електростанції для ЗСУ майструють студенти і викладачі Вінницького технічного коледжу

Вартість вдосконаленої моделі складає понад 15 тис. грн (ці гроші необхідні на нові деталі). Зібрати необхідну суму у коледжі просять усіх небайдужих. За декілька днів спільними зусиллями вдалося зібрати лише 5 тисяч, решти необхідної суми наразі немає.

— Ми трішки вдосконалили і підсилили попередню версію вже наявної моделі. Якщо в нас будуть гроші, зможемо збирати потужніші пристрої, що дозволять жити навіть холодильниками у швидких допомогах, — розповів Олексій Грабенко, викладач фізики ВТФК.

— Зібрана підстанція — розробка студента групи 2-ВЕ Олега Липитана. У ній дуже зручно заряджається акумулятор, одразу від двох джерел — від сонячної батареї і від підзарядного пристрою, — зазначив голова циклової комісії економіки і фінансів ВТФК Андрій Крисак.

За словами студентів, пристрій дозволить нашим військовим підзарядити телефони, рації, павербанки навіть в окопі. А також живити Starlink та інші пристрої, розраховані на 220V.

Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК

Продовжуємо збирати все для фронту

Напередодні Нового року депутат обласної ради Олександр Хом'як, Михайло Паньків та Теймур Абушов вирушили у непросту волонтерську поїздку. З міркувань безпеки в соцмережі завчасно не розповідали про це, але тепер вже можна відзвітувати: черговий гуманітарний вантаж прибув з Вінниці на передову в рамках роботи Міжрегіонального координаційного гуманітарного штабу.

Бійцям вінницьких підрозділів, які зараз боронять Україну на Бахмутському та Ізюмському напрямках, передали 15 пчонок-буржуйок, генератор, шанцевий інструмент для облаштування та утеплення позицій, а також продукти харчування, зокрема — домашні смаколики. Господині з усієї області з любов'ю готували для солдатів печені курей, олів'є, налисники, голубці та ще багато різної смакоти.

Цей вантаж було відправлено на найгарячіший напрямок — в район Бахмута, Опитного, на кордон Харківської та Донецької областей.

— Наші бійці повідомили, що їм потрібні станіни для кулеметів, те-

пер вони їх отримали, — каже Олександр Хом'як. — Під час повномасштабної війни одне з підприємств Вінниччини почало виготовляти станіни. Маємо допомагати всім, чим можемо, нашим воїнам. Сьогодні цим керуються всі громади області. І на фронті, і в тилу — ми разом йдемо до перемоги!

Допомогу фронту надано в межах гуманітарних ініціатив «Тепло від дому до окопу» та «Подаруй військовим смак домашнього тепла». Перший проект покликаний зіграти захисників та захисниць України у зимовий період, другий — привітати їх з Різдвом та Новим роком.

Обидві ініціативи, до яких долучилися 52 громади області, започатковані керівником Міжрегіонального координаційного гуманітарного штабу Володимиром Гройсманом спільно із засновниками штабу — головою Вінницької громади Сергієм Моргуновим та Вячеславом Соколовим, головою обласної ради.

Ми продовжуємо збирати все необхідне для фронту!

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Задній хід завжди небезпечний

Рухатись ним справді ризиковано, особливо якщо огляд водію обмежує халабуда чи інший масивний кузов авто. Тому такий маневр потрібно виконувати неспішно, з ретельним дотриманням усіх вимог правил дорожнього руху.

На жаль, днями в смт Піщанка 25-річний водій Mercedes Benz Sprinter з міста Тульчин наїхав на такого ж віку місцеву жінку, яка отримала травми і була доставлена в лікарню. Машину доправили на арештмайнданчик, водія перевірили, він виявився тверезим. Розпочато кримінальне провадження.

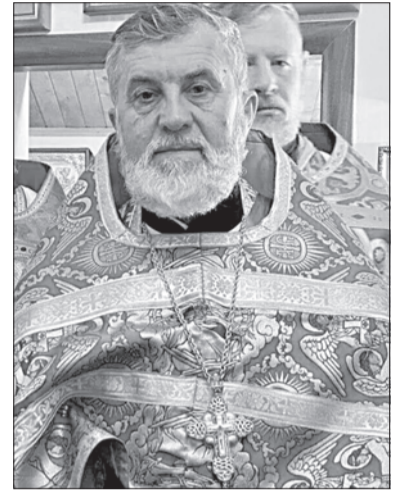
Намагався зарізати священника

Напад у храмі, вчинений психічно хворим вінничанином, правоохоронці кваліфікують як замах на вбивство.

За інформацією поліції Вінницької області, 2 січня вранці у Вінниці на номер «102» надійшло повідомлення про ножове поранення священнослужителя на території храму, що в мікрорайоні Пирогове. Коли поліцейські прибули на виклик, побачили чоловіка в неадекватному стані, який не реагував на зауваження. Натомість зловмисник почав наблизитися до них, погрожував та вимагував предметом, схожим на ніж. Як потім з'ясувалося, це була небезпечна бритва. Аби зупинити громадянина, поліцейському довелося застосувати табельну зброю, вистрілвши порушникові в ногу. Його затримали, лікарі надали йому медичну допомогу. За фактами замаху на вбивство священника та посягання на життя працівника правоохоронного органу розпочате кримі-

був невідомий чоловік, який зайшов у храм і почав все перевертати. Настоятель храму отець Антоній перебував у алтарі, відреагував на шум та попрямував до чоловіка. Настоятель почав робити зауваження, однак невідомий чоловік не реагував на них і ножем порізав священнику горло, — йдеться в публікації на сайті єпархії, де також зазначено, що протоієрей Антоній прооперований та перебуває у реанімації в одній із лікарень Вінниці.

Деякі деталі цього інциденту згодом розкрили журналістам свідки та лікарі. Зокрема, стало відомо, що у церкві на момент злочину перебував, окрім священника, лише касир, який намагався зупинити кров і викликав «швидку». Непритомного пораненого привезли до лікарні у важкому стані, і медикам довелося оперативно оцінювати, чи ушкоджені важливі органи, адже в ділянці рани проходить трахея, стравохід і судини. Було виявлено та зупинено кро-

разу себе не скомпрометував жодними провокаційними діями чи негативними вчинками, хоча й належить до Московського патріархату.

Отже, мотиви дій нападника має встановити поліція (хоча вчинки психічно хворої людини не завжди логічно вмотивовані). А у Вінницькій єпархії УПЦ (МП) висловили свою версію: можливо, зловмиснику не сподобалось, що у цій церкві напередодні відспівували захисника України. «Священник Антоній звершував відспівування загиблого воїна Збройних Сил України, і є інформація, що цей чоловік нібито висловлював свій протест проти такого відспівування. За його словами, в цьому храмі воїна відспівувати не можна, бо він не належав до цієї церкви чи був взагалі невірний», — зазначив речник єпархії Андрій Балан у коментарі «ТСН».

Звісно, російські пропагандисти одразу підхопили цю новину і перевернули її з ніг на голову. За їхньою версією, напад пов'язаний із «радикалами» та «націоналістами», які «тиснуть на канонічну УПЦ». А ще, мовляв, «эта акция была организована СБУ, как и все подобные на Украине». Хоча, якщо підтвердиться версія свідків про невдоволення нападника відспівуванням воїна ЗСУ, то мотив злочину був саме «ватний» і проросійський.

А що ж нападник? Вінницький міський суд відправив його туди, де він уже не раз лікувався, тобто застосував «запобіжний захід у вигляді поміщення до психіатричного закладу в умовах, що виключають небезпечну поведінку підозрюваного». Поки що на 60 днів...

Юрій СЕГЕДА

нальне провадження, тривають слідчі дії.

Також поліцейські розповіли, що нападником виявився 47-річний житель Вінниці. Раніше проблем із законом він не мав, але перебуває на обліку в психоневрологічному диспансері...

«Заспокоїливий» постріл у ногу не становив загрози життю агресивного «крізника». А от за життя пораненого 61-річного священника лікарям довелося поборотись.

Вінницька єпархія УПЦ (МП) повідомила, що близько 9-ї ранку в храмі на честь Покрова Божої Матері відбувся напад на протоієрея Антонія Ковтонюка. «Нападником

вотечу з судин у важливих ділянках ший.

Наступного дня єпархія повідомила, що стан отця Антонія поліпшився — він прийшов до тями, дав свідчення правоохоронцям і поспілкувався з рідними. «Дякуємо усім за молитви! Також подяка представникам поліції та медикам за вчасно надану допомогу», — зазначили колеги постраждалого.

Про отця Антонія відомо, що він уже 20 років служить у Свято-Покровській церкві. В обласному управлінні у справах національностей та релігій його характеризують як поміркованого проукраїнського священника, який жодного

Ворожому агенту загрожує довічне з конфіскацією

У листопаді минулого року поблизу одного з об'єктів критичної інфраструктури контррозвідка СБУ виявила і затримала «на гарячому» завербованого спецслужбами РФ колишнього військовослужбовця, який звільнився з армії на початку 90-их і проживав на території нашої області, будучи переведеним ворогами у «режим очікування». Наразеші дочекався... Його виймали під час виконання завдання російських кураторів — визначення координат об'єктів для ураження і спроб передати їх загарбникам.

За процесуального керівництва обласної прокуратури слідчими СБУ висунуто обвинувачення у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (державна зрада за умов воєнного стану). Звинувачувальний акт спрямовано до Жмеринського міськрайонного суду для розгляду по суті. Підозрюваному загрожує довічне ув'язнення з конфіскацією майна. Який висновок напрошується? В

часи горезвісного срср, за відродження якого вперто ратують за поребриком, військовими поспішали перетасувати. Українців загнали десь у тайгу і тундру, запаскуджуючи їм мізки кацапськими настроями. А тим часом «корінні» носії таких настроїв масово прибували в наші краї і засвоювали пе-

рефразований вислів русифікованого українця: «Життя людині дається лише один раз, і його треба прожити... на Україні», хоча правильно звучало б «в Україні». Саме серед тих чужих пристосуванців забагато ворогів. Щодо поведінки їх маємо бути особливо пильними.

Василь ГРОМОВИЙ

П'ять тисяч маскувальних сіток різних розмірів та кольору сплели волонтери вінницького центру «ВінСолард» для захисників

Сітки плетуть темного, світлого та комбінованого відтінків, які волонтери виготовляють із темно-зелених, чорних, сірих та білих ниток. «Комбіновані» сітки — це спецзамовлення від нацгвардійців. Розмір такої сітки 7 на 3 метри. Замовлень від військових вистачає, тож плетуть їх навіть тоді, коли вимикають електроенергію.

Надійшло замовлення від військових. Вони кажуть, що важко везти різні сітки: окремо білі, окремо темні. Немає листя, тож попросили зробити комбіновані. Типу, випав сніг, але є ще зелень. Робимо їх з тканин, які нікуди не підходять, не можемо дозволити собі їх викинути — все в дефіциті, — каже Тетяна Бінчук.

Основа для маскувальної сітки у волонтерському центрі створюють самотужки. За це відповідає Віктор Іванович.

Навчитися плести сітки — неважка наука: є комірка і є нитка, і ми продіваємо нитку через цю комірку, зав'язуємо вузол — і все. І так пішов, пішов далі... За три-чотири години я сплітаю сітку. Чим можна, тим і допомагаю, — розповів Віктор Іванович.

Плете маскувальні сітки для захисників і вінничанин

Анатолій Баєв. Каже, дізнався, що тут потребують додаткових рук, і вирішив допомогти.

— З перших днів війни я волонтерив в іншому місці. Потім побачив, що тут шукають помічників, і прийшов попрацювати. Швидко навчився плести, бо хто, як не ми. Треба разом нашого ворога долати, — каже Анатолій Баєв.

Очільниця волонтерського руху Ольга Дернова розповіла, що у волонтерів не вистачає тканини. Зокрема, є потреба у спанбонді — матеріалі, виготовленому з полімерного волокна, який не боїться ні дощу, ні сонця.

— Це дуже легка тканина, ми приймаємо усі тканини, але він найкращий. Тому було б добре, аби люди нам хоч трохи «донатили». Один рулон спанбонду, це 300 квадратних метрів, коштує не мало не багато — 6 тисяч гривень, — бідкається Ольга Дернова. — У нашому центрі завжди раді тим, хто виявить бажання допомогти працюю. Бо постійно маємо замовлення від військових на виготовлення маскувальних сіток та кікмор, — закликає на допомогу пані Ольга.

Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК

«Це те, чим дихаю, і те, що в серці є...», —

каже про свою волонтерську діяльність Анна Лаврик з Могилева-Подільського

У попередньому номері «Вінниччини» була надрукована кореспонденція «Тримаймо стрій, бо боротьба ще попереду» за підписом — «З любов'ю, ваша військова волонтерка Аня Лаврик». Її прізвище з'явилося у нашій газеті завдяки заочному представленню Анни відомим подільським козацьким отаманом Миколою Крижанівським. У телефонній розмові зі мною він сказав: «У мене є прекрасна знахідка для «Вінниччини» — козацький волонтерський екіпаж справжніх патріотів України...» Отак і відбулося моє знайомство з цією непересічною особистістю.

Анна Олексіївна Лаврик — військова волонтерка. Без зайвого пафосу вона каже: «Волонтерство — це і є я, це те, чим дихаю, і те, що в серці є...».

Анна — єдина жінка з міста Могилів-Подільський, яка з командою волонтерського козацького екіпажу у складі волонтерів-пенсіонерів Володимиром Пуньком та Сергієм Стангітом доставляють гуманітарну допомогу на фронт нашим захисникам. У 2014 році жінка поступово почала займатись такою громадською діяльністю, а з 2016 року волонтерство стало невід'ємною частиною її життя.

Лише після повномасштабного вторгнення росії в Україну 24 лютого 2022 р. цим бойовим екіпажем було здійснено майже 30 поїздок з гумвантажем на передову, в найгарячіші точки. Не раз доводилося ночувати там, де ракети летять майже над головами, де все палає, де чути вибухи, де смерть ходить по п'ятах. Але хто допоможе воїнам, нашим Котикам, як вона їх ніжно називає, як не ми самі? Ніхто, крім нас, не захистить їх. На нас покладена ця дуже висока місія і велика відповідальність.

Волонтерка є великою патріоткою своєї країни. Вона прагне нашої перемоги, наближаючи її своєю жіночною сутністю. Бо жінка — це уособлення берегині домашнього вогнища та миру.

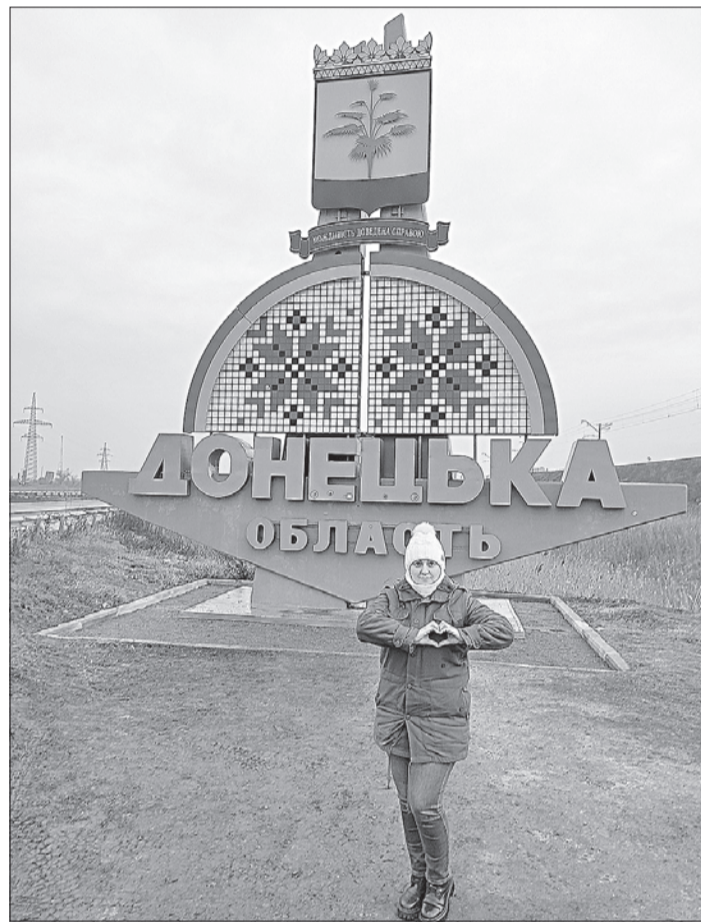
Анна бореться з несправедливістю, своїми вчинками виявляє жертвність, прагне у всьому бачити добро і за своєю українську землю, за свій український народ, за свою родину готова сама йти боронити нашу державу, якщо доведеться.

До 2018 року Анна плела маскувальні сітки на фронт. Спочатку у колі волонтерів-сіточників, потім — вдома. І виготовила їх кілька десятків. Але з часом сталася непередбачувана прикریсть. Після взаємодії з різним робочим матеріалом її руки почервоніли і з'явилося висипання. Щоб позбутися алергії, лікарі порадили насамперед уникати контактів з тканинами.

Але налаштована на активну діяльність Аня не здалася на милість обставинам і почала взаємодіяти з іншими колегами та підтримувати їх волонтерські справи як могла.

— Я тоді зрозуміла, що маю здатність гуртувати навколо себе людей, і все стало на свої рейки, як і мало бути. Таким чином у нас народився козацький волонтерський екіпаж з трьох людей, які разом з помічниками по духу роблять одну велику справу заради нашої перемоги.

Потім волонтерка разом з екіпажем почали доставляти бійцям продукти харчування, домашні смаколики, джерельну воду, речі першої необхідності, рації, телефони, павербанки, одяг та взуття, турнікети, бандажі, термо-

білизну, шкарпетки, труси, різноманітні ліки та перев'язувальні матеріали, повністю укомплектовані автівки, генератори, насоси для викачування води з окопів, газові балони з плитами, маскувальні сітки, подушки, ковдри, біноклі, матраци, каримати, окопні свічки, ліхтарі, плівки для бліндажів, скоби, цвяхи, сокири, молотки, шурупверти і багато іншого... Одним словом — все, що в їх змозі дістати чи зробити, завдяки добровільним помічникам, які завжди пліч-о-пліч з волонтерами. Важко перерахувати весь гумвантаж, який доставив козацький екіпаж нашим військовим на передову. А бійці замовляють щоразу нові й нові дивайси.

Анна сильна духом і вольова жінка. Вона самотужки виховала трьох дітей — доньок Олександрю і Анастасію, сина Юрія. Має двох онуків — Михайла і Данііла.

За фахом Анна Лаврик економіст, але в період війни тимчасово не працює, бо вважає, що, займаючись благодійною діяльністю, принесе більше користі рідній державі у тяжкий для неї час.

Волонтерка любить своїх дітей, онуків, свого батька, свою родину, свій український народ, свою українську землю і свою Україну. Вірить в ЗСУ. Вона не шукає легких шляхів. Сильні люди складнощів долі не відчувують. До нашої Перемоги разом!

Читачі «Вінниччини» будуть чекати нових звітів-повідомлень волонтерки Анни Лаврик.

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Валентина Саврасова — кращий бухгалтер України

(Закінчення.

Початок на 1 стор.)

— Для мене це дуже дорога і престижна перемога, бо тільки з третього заходу я успішно дійшла до фінішу, — ділиться думками Валентина Володимирівна. — Усвідомлення того, що це дуже серйозний конкурс і що в ньому бере участь велика кількість досвідчених бухгалтерів з усієї України, вимагало надзвичайної концентрації зусиль на запрограмований результат... Треба було пройти три етапи конкурсного відбору. Перший — нескладний, а от другий став серйозним випробуванням. На кожне завдання давалося близько десяти хвилин, але все одно здавалося, що цього дуже мало. Запитання були досить складні і з різ-

них галузей бухгалтерії — і прибутки, і ПДВ, і зарплата...

Третій етап — це написання творчої роботи. В цьому році в зв'язку з тим, що в нашій країні йде страшна війна, організаторами конкурсу було визначено досить доречно тему есе: «Як бухгалтерській службі організувати свою роботу та допомогти підприємству в умовах воєнного стану».

Перемога в конкурсі — це не просто можливість отримати визнання Кращого бухгалтера України, а впевненість в тому, що ти робиш те, що вмієш і що є твоїм покликанням в житті.

З початку російської агресії я працювала з декількома підприємствами, які мали зовсім різний характер діяльності. Одним із осно-

вних, де я була на той момент головним бухгалтером, являлось об'єднання громадян, яке займається виробництвом металевих пакувань, а саме — кришки металеві. В штаті даного УТОСу всього 60 працівників, і дев'яносто відсотків з них це люди із вадами зору. Хтось незрячий взагалі, хтось тільки частково, та в кожного із них є сім'я, діти та інші люди, за яких вони відповідають. А тому допустити, щоб ці люди, які і так знаходяться в стані страху і шоку, залишились без роботи і заробітної плати — це моральний злочин перед ними.

Так от, з перших днів війни на підприємстві були поставлені цілі працювати і виробляти критично важливу продукцію і для населення, і для потреб ЗСУ. Зараз могу

констатувати, що плани були виконані, адже велику кількість кришок виготовлено та реалізовано, частково передано на волонтерській організації в якості благодійної допомоги. Дуже хочу, щоб дане підприємство працювало і надалі, адже саме такі підприємства вкрай потрібні як виробники тих товарів, які просто необхідні і в режимі війни, і після перемоги.

На сьогодні я вже працюю на іншому підприємстві, яке знаходиться в стані запуску. Адже все рухається, і рано чи пізно ми теж маємо рухатись далі. І найменший вклад в розвиток навіть маленького бізнесу — це великий плюс для нашої країни.

Відомо, що визначеність мети — відправна точка всіх досягнень.

Тому моя порада колегам — ставте перед собою цілі, не зупиняйтесь на меншому, ідіть до того, про що мрієте і до чого прагнете. Не забуваймо, що ми не просто бухгалтери, ми фінансова опора і важіль кожного підприємства, кожного виробництва та країни в цілому. Тільки з нашою наполегливою працею, нашими знаннями ми пришвидшимо момент перемоги!

Працюймо і виконуймо те, що можемо, на своїх місцях з метою покращити умови наших воїнів на фронті, допомогти нашій державі втримати економіку, забезпечити наших працівників заробітною платою та рухатись до нової України — вільної і незалежної.

Віктор ЗЕЛЕНЮК
Барська громада

«Юним друзям лісу» - 50

Саме стільки років при Сумівській школі діє учнівське лісництво «Юні друзі лісу», шефство над яким взяв місцевий Бершадський держлісгосп

У школі створено і діє лісничий еколого-просвітницький центр, який в 2016 році оновив всю інформаційну базу за рахунок коштів державного підприємства Бершадський лісгосп на суму майже 100 тис. грн. Тут учні прилучаються до азів лісничої науки, викладається курс за вибором з «Основ лісового господарства», проводяться зустрічі з лісниками, заняття з написання науково-дослідницьких

вихованці на лісничих зльотах. Юні лісники за допомогою електронних презентацій розповідали про свої досягнення, захищали дослідницькі роботи з лісової справи.

У доробку добрих справ вихованців учнівського лісництва є ціла низка природоохоронних заходів: це збір насіння лісових дерев, заготівля соковитих кормів для підгодівлі диких звірів, які жи-

робит, семінари, конференції, свята. Разом з відділом освіти для вчителів організовуємо предметні семінари, міжрегіональні конференції, майстер-класи, круглі столи з обміну досвідом.

Як результат, багато наших вихованців стали лісниками, агрономами, вчителями предметів природничого циклу, є такі, які зараз навчаються на лісничих факультетах.

У школі працює екологічна лабораторія, де діти вчать вирішувати особливо гострі екологічні проблеми села, виносять їх на засідання старостату с. Сумівка, набувають умінь писати науково-дослідницькі роботи з лісництва, екології. Наші вихованці - учасники конкурсів науково-дослідницьких робіт з лісництва, лісознавства, лісорозведення.

Вихованці учнівського лісництва «Юні друзі лісу» неодноразово ставали переможцями обласних лісничих зльотів та учасниками Всеукраїнських зльотів учнівських лісництв, які проходили в містах: Рівне, Суми, Київ, Луцьк. Цікаві й змістовні виставки з наробками про свою роботу оформляли наші

ки — це весняна і осіння посадка лісу.

За час роботи шкільного лісничого об'єднання школярами під керівництвом лісників Сумівського лісництва висаджено на площі понад 55 га саджанців дуба звичайного, горіха чорного, береки лікарської, модрина, груші, черешні в кількості близько 150 тис. штук. Це вагомий внесок у збільшення лісистості Бершадщини. За плідну працю учнівське лісництво «Юні друзі лісу» неодноразово нагороджено грамотами республіканського, обласного, районного рівнів, цінними подарунками.

У думці завжди повертаюсь до того, як важливо, щоб дитина з перших кроків по землі вчилася жити в мирі з природою. Про це ж свого часу писав великий педагог В. Сухомлинський: «Від того, що відкрилося дитині в навколишньому світі в роки дитинства, що її захопило і здивувало, що обурило — від

цього залежить, яким громадянином буде наш вихованець».

Про це свідчить наш багатий досвід співпраці лісників та педагогів, зокрема в рамках організації діяльності учнівського лісництва.

Учні разом з лісниками вже багато років реалізують унікальну в межах країни програму заліснення, яка стартувала ще в 2006 році, беруть участь в акції «Зелена країна».

Найбільш цікавим і захоплюючим для дітей є безпосередня зустріч з його величністю Лісом тоді, коли просто йдуть на екскурсію, і тоді, коли садять маленькі саджанці, з яких виросте майбутній український ліс.

Упродовж всього навчального року вихованці лісництва беруть участь у різноманітних природоохоронних акціях. Щорічно з радістю виготовляють синичники, шпаківні для перелітних птахів. Не бувають порожніми годівниці на подвір'ї та у фруктовому саду

Сумівської школи, тому що не забувають про своїх пернатих друзів - птахів, які залишилися зимувати у нас на Поділлі, школярі Сумівської школи.

Від усього серця хочу подякувати лісникам-професіоналам Бершадського краю, хто працював, працює і опікується школярами упродовж всіх років діяльності учнівського об'єднання.

Особливі слова подяки Бондарю Анатолію Омеляновичу, Краснеєву Миколі Володимировичу, Сташенку Володимирі Анатолійовичу, Гузу Анатолію Олексійовичу, Гузу Віктору Анатолійовичу. Вони глибоко переймаються проблемами нашого шкільного лісничого об'єднання.

Разом ми садимо ліс, прислуховуємося до слухних порад про те, як це зробити правильно. Краснеєв М.В. за 25 років на посаді директора Бершадського лісгоспу постійно навчав, підтримував, допомагав юним лісникам, забезпечував усім необхідним для участі у зльотах, акціях, конкурсах.

Наша мета - вчити молодь шанувати ліс, виховати у підростаючого покоління шанобливе ставлення до природи, дотримання правил поведінки в лісі, допомогти здійснити головне завдання лісників — відтворення лісів України, вчити юне

покоління вже з молодого віку ставитися до його Величності Лісу з повагою, пам'ятати, що саме в наших руках те, яким буде довкілля, наш край, наша планета.

Вітаємо усіх, хто був і хто є вихованцем учнівського лісництва «Юні друзі лісу» з ювілеєм! Нехай шумить лісами та гаями наша подільська земля!

У цей важкий час ми не можемо відзначити свій 50-річний ювілей урочисто і помпезно, але віримо, що прийде перемога і свято буде феєричне!

Галина ГУЗ,
завідувачка Сумівської філії
Війтівського опорного
закладу загальної середньої
освіти Бершадської міської
ради

Перша в області, п'ята – в Україні

У середині вісімдесятих років у зв'язку з комп'ютеризацією виробництва, наукових досліджень, управління, побуту, світових інформаційних ресурсів та й власне освіти було введено в нашій країні як навчальний предмет інформатику. Так, в усякому разі, заявлялось офіційно, а ось про значення комп'ютеризації в питаннях оборони чомусь не згадувалося. Нині ж саме цей напрямок надважливий!

Раз у п'ятирічку в країні визначають кращих вчителів з окремих предметів. Зокрема, з інформатики - минулого року на Вінниччині перемогла вчителька Немирівського ліцею №2 Світлана Водоп'янова. А у грудні

вона представляла нашу область у другому турі всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2022» у номінації «Інформатика». Ясна річ, через війну були представлені не всі регіони, а лише 19 з наявних, хоча тур проводився онлайн. У підсумку Світлана Сергіївна здобула п'яте місце. Доволі результативно, з чим ми її і привітали, попросивши розповісти про себе. Отже:

- Моє дитинство розділене навіп між Вінницею і Серединою колишнього Бершадського району. Дуже колоритне село, пов'язане з неординарними особистостями. Звідси відомий комісар партизанського загону Максим Корнійчук, тут найвищі нагороди отримували за керівництво місцевим колегоспом Федір Кавун, якого гідно замінив син кандидат сільськогосподарських наук Олександр Кавун.

Гордістю села став і доктор наук Федір Горбонос. Тут жив і творив фізично обмежений, але сильний духом поет і філософ Василь Думанський. Серединці багато місця у своїх книгах приділили заслужені журналісти України Петро Маніленко і Федір Шевчук, а один із засновників на Буковині зіркового ансамблю «Смерічка» і колишній влатор газети «Вінниччина» поет-пісняр Анатолій Фартушняк написав надзвичайно зворушливий «Серединський вальс»...

Я вдячна Серединці за все, що там почерпнула. Як і загальноосвітньому ліцею №20 міста Вінниця. А Немирів по-своєму став близьким мені. Під час навчання у педуніверситеті я познайомилась з Василем Водоп'яновим з дуже цікавої родини. Його батько Олександр Броніславович очолював відділ

освіти райдержадміністрації, мама Катерина Василівна — колектив Криковецької загальноосвітньої школи. Ми з Василем працювали поруч у ліцеї №2, але він вирішив дещо змінити свій фах. Зате також учителем інформатики в нашому ж ліцеї є його старший брат Сергій. А сестра Тетяна викладає у сусідній з Немировом Ковалівці англійську мову. Он у яку помітну династію педагогів я потрапила!

До того ж, у нашому ліцеї панує справжня творча обстановка, яка спонукає перебувати у постійному пошуку вдосконалення своєї роботи. Тому й надалі будемо старатись. І на завершення: у другому турі всеукраїнського конкурсу «Учитель року — 2022» брала участь я не одна, а й учителі інших предметів з нашої області, тому раджу розповісти й про них.

Дякуємо, Світлано Сергіївно, врахуємо це у подальшій роботі.

Микола КАВУН,
власкор «Вінниччини»

Про Діда Мороза

Вибачайте. Мушу написати про різницю. Отже, Дід Мороз. Читала в обговореннях, що багатьом людям незрозуміло, що поганого в «доброму новорічному персонажеві»? Ще й подарунки діткам приносить.

Я берусь написати свої пояснення. Уявімо, що ми зараз в 30-тих роках минулого століття в срср. Родина наша була трохи більш заможною, ніж інші, працювали від рання до смеркання і надбали молотарку, млин та пасіку. Все це забрали у колгосп. Дядина протестувала — забрали і дядину.

Хліба не було. Прабабця носила серезки у Вінницю, здала у державний «Торгсін» і купила хліба. По дорозі додому стали почувати в якоїсь жінки, та хотіла нагодувати гостей і дістала баняка з рештками людського тіла (я не можу цю частину описувати, скільки не намагалась, але це було з моїми родичами).

Церкву розвалили. Священника викликали у Вінницю, він попрощався і пішов. Більше його ніхто не бачив.

Коли розкуркулювали ваших сусідів — хотіли забрати кожухок дівочий. Донька-підліток натягла його і втекла з хати. Догнали, забрали кожухок. Дівчинка захворіла і померла.

Коли ви вступили у колгосп, дітям дозволили ходити до школи. Там давали чай і шматочок хліба. А іншим дітям — не дозволили. Щодня на цвинтар везли 10-12 людей. З вашого невеликого села, не село навіть, хутір.

А потім у школі сказали — дітки, радянська влада і товариш Сталін дарує вам ялинку новорічну. І прийшов Дід Мороз... Ви не хотіли, щоб діти йшли до тієї ялинки, і не хотіли того діда. Але вибору не було, в школі про Діда Мороза розказували всім. А про голод і вбитих родичів — тільки ви розказували, і дуже тихо, аби не доніс хтось...

Це було жадливо і несправедливо. Радянська влада забрала у вас родичів, свободу, майно, громаду і сусідів, а потім — «подарувала дітям Діда Мороза».

Діти ваші підросли. Їхні діти пішли до школи. В хатах з'явився телевізор. Діти слухали вчителів, дивились кіно про піонерів і «Машу і Вітю», танцювали з Дідом Морозом, вбирали ялинку і вірили, що так було завжди. Своїм дітям вони переповідали історію про «традиції нашої родини», от «колись моя мама перебралась в Діда Мороза і принесла мені подарунок». Так традиція дійшла до внуків і правнучки. Ті вже не знали ні про голод, ні про колгоспи, а знали, що «завжди був Дід Мороз».

Наголошу: вони не знали. Але я знаю. І ви знаєте, звідки з'явився казковий персонаж. Підтримуючи «добру казку» про Діда Мороза, ви підтримуєте катів свого народу, тих, хто грабував, вбивав, знищував культурні пам'ятки і народні традиції.

Наші діди і бабусі не могли нам розказа-

Розкуркулена сім'я біля своєї хати в с. Удачне Донецької обл.

ти всієї правди, але ми зараз можемо і мусимо розказати правду нашим дітям. Наші діди і бабусі не могли відмовитись від наві'язаної «дідморозівської казки», але ми можемо це зробити.

Подумайте про дівчинку в кожухку, за якою біжать комсомольці. Щоб зняти кожухок і залишити її на морозі.

Подумайте, що через кілька років ці комсомольці влаштують ялинку і прийдуть в костюмі Діда Мороза до дітей, які вижили. До дітей, які були на похороні дівчинки, знають про голод і примусовий колгосп.

Що відчуватимуть ці діти? Чи їхніх страждань недостатньо, щоб відмовитись від «Дедушки Мороза» і не тягти цю «традицію» в наступні покоління?

P. S.: Другу добу читаю коментарі до допису про Діда Мороза. Я вражена кількістю коментарів і перепостів. Майже в кожному коментарі — історія родини, яку почувли від бабусь/дідуся. Або не почувли, бо бабуся обіцяла розказати, коли виростеш, і не встигла.

Я писала цей допис «для своїх». Для вузького кола родичів і друзів. Виявилось, що «своїх» набагато більше, ніж я думала. Да-

вайте триматись разом.

«Це все так, але до чого тут Дід Мороз?» — питає пані в коментарях. Десятки тисяч перепостів і тисячі коментарів, але все одно є люди, яким незрозуміло. До чого тут Дід Мороз і як вшанування пам'яті про кривду і страждання наших предків пов'язано з Дідом Морозом. Як казала моя вчителька російської мови Галина Захарівна — «почнемо спочатку».

Отже, я описала історію власної родини по материнській лінії. Багато моїх родичів з усього світу впізнали бабусь і дідуся з того допису. Ще більше незнайомих мені людей прочитали допис і написали в коментарях: «Це про мою бабусю/дідуся» або «Моя бабуся про це розповідала».

Було багато коментарів на кшталт: «Моя бабуся ніколи не святкувала Новий рік», «Ми святкували Новий рік, а бабуся якось дивно себе поводити», «Для моєї бабусі святом було Різдво, а Новий рік вона не визнавала, і я не розуміла чому».

Або: «Одного разу я приїхав до бабусі в піонерському галстуку, а вона його з мене зірвала і сказала більше ніколи до неї в галстуку не приїжджати». Були й такі стійкі бабусі...

Я знову і знову думала, як розказати молодшому поколінню про страшні події. Як пояснити, що все, про що я пишу в дописі — відбувалось насправді. Це не метафори. Це практики комуністичної влади, це реальні дії, які робили комуністи з українськими людьми.

Одна з таких історій — про прабабу. Моя прабаба в 1932 році була селянкою з трьома дітьми. Найменший син її лежав у колісці, коли прийшла «червона бригада» по хліб. З хати витрусили все. Знайшли навіть заховану в колісці торбинку з зерном.

Тобто вони в колісці дитячій шукали. Маленьку торбинку зерна залишили в хаті, з умовою, що родина напише заяву в колгосп. «Ви люди молоді, записуйтеся в колгосп, або помрете з голоду», — сказав їм комуніст з міста, який керував «бригадою». Вони скорились і записались.

Через тридцять років син моєї прабаби став головою колгоспу. І тоді вона сказала. Я не можу повторити дослівно. Тобто, я знаю, що вона сказала, але... Деякі речі я досі не можу написати. Коли я була молодша, я могла їх легко переповідати. А от коли я стала матір'ю — не можу.

Це страшно і одночасно показує глибину відчаю і ненависті моїх предків до комуністичного режиму. Моя прабаба сказала, якби їй в 1932 році, коли їх загнали в колгосп, хтось сказав, що Іванко, її дорога дитина, стане головою цього колгоспу, вона б його вбила. Ще тоді, немовля. Хоча те, що вона сказала насправді, набагато страшніше.

Можете собі уявити, як її «радували» нові комуністичні свята і комсомольці у костюмі Діда Мороза.

І пройшло майже сто років... Я, її правнучка, нарешті можу говорити і писати про наслідки комуністичного правління в Україні. І я хочу щось робити тут і зараз, аби мої правнучки не мали таких жахів у своєму житті.

Тобто є два завдання: зберегти пам'ять і зробити неможливим повторення.

Один зі способів збереження пам'яті я описала в коментарях: «Є дії, які ми робимо з поваги до пам'яті наших предків. Були події в українській історії, після яких українські жінки сотні років носили траур, влітали чорну стрічку у косу. В пам'ять про загиблих воїнів українських. Але — з поваги до пам'яті можна НЕ РОБИТИ певні дії, і це теж спосіб вшанувати те, що пережили наші старші родичі. Не поширювати Діда Мороза — один зі способів, який я пропоную».

Я до цього довго йшла, і те, що я описала в дописі — все історії з мого життя і моєї родини. Це те, що можна зробити, аби зафіксувати несправедливість і страждання, яких зазнала моя родина. Але це вибір, який робить кожна людина для себе».

Що ще додати — не знаю...

Оксана ЯЦЮК
(з фейсбук-сторінки авторки)

Іонафан та Сергій підуть услід за Медведчуком?

Президент України Володимир Зеленський своїм указом № 898/2022 від 28.12.2022 призупинив громадянства низки священників УПЦ (МП). Про це повідомило видання «Лівий берег» (LB.ua).

«Як часто буває в таких випадках, указ не оприлюднюється офіційно, оскільки містить персональну інформацію. Але за інформацією джерел LB.ua, йдеться про призупинення громадянства 13 представників УПЦ», — йдеться у публікації.

У цьому списку, зокрема, митрополит Тульчинський і Брацлавський Іонафан, якому СБУ вручило підозру в державній зраді. За наявною інформацією, він нібито є також власником російського паспорта, а подвійне громадянство заборонене українським законодавством...

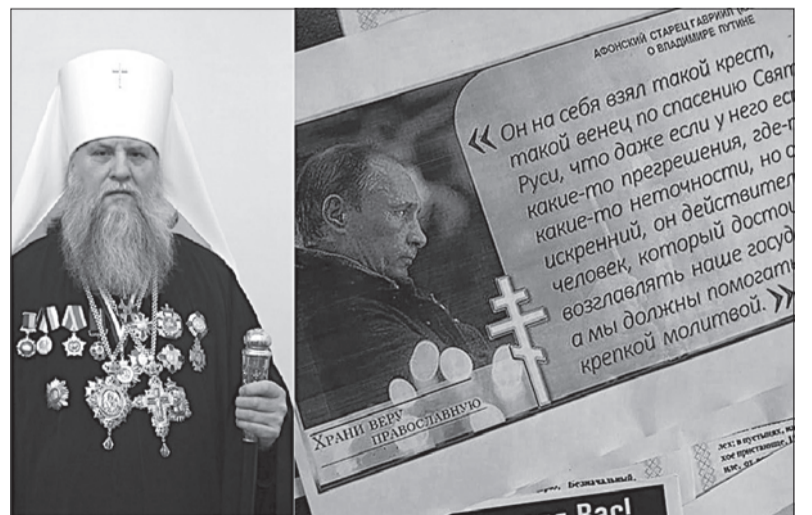
Серед тих, чиє українське громадянство призупинено, назвали також вікарія Тульчинської єпархії, єпископа Ладижинсько-

го Сергія (в миру Сергій Аніцой, родом із Сумщини) — особу, наближену до митрополита Іонафана.

Нагадаємо, в листопаді СБУ інформувала, що експертиза підтвердила «наявність незаконної діяльності проти державної безпеки України» з боку митрополита Іонафана — в миру Анатолія Єлецьких, уродженця с. Шаталовка Воронезької (нині Білгородської) області РФ, випускника Ленінградської духовної академії, кандидата богословських наук і церковного композитора. Йдеться про те, що він підготував та зберігав у підсобних приміщеннях церкви листівки, в яких виправдовував збройну агресію РФ і тимчасову окупацію регіонів України, також закликав у цих «агітках» до

захоплення державної влади і порушення меж кордону нашої країни...

Інші «призупинені» проросійські ієрархи: архієпископ Новоазовський Варсонофій (Донецька єпархія); протоієрей Віктор, настоятель храму Олександра Невського (Одеська єпархія); єпископ Ялтинський Нестор; митрополит Чернівецький і Буковинський Мелетій (у нього СБУ знайшла російські паспорти, а в єпархіяльних комп'ютерах — дитячу порнографію); митрополит Романський і Буринський Іосиф; митрополит Дніпропетровський і Павлоградський Іриней; архієпископ Волноваський Амвросій — вікарій Донецької єпархії, настоятель чоловічого монастиря; архієпископ Ровеньківський і Свердловський Аркадій, який втік до Росії; митрополит Сімферопольський і Кримський Лазар; архієпископ Костянтинівський Паїсій, який активно благословляє терористів «ДНР»; митрополит Святогірський Арсеній — вікарій Доне-

цької єпархії, намісник Святогірської Лаври.

Розслідування тривають, інкриміновані фігурантам статті Кримінального кодексу передбачають реальні тюремні терміни. Можливо, призупинення громадянства цих діячів має на меті уникнути збурен-

ня громадської думки, натомість підозрюваних (хто ще не втік) можуть просто виміняти у ворога, як Медведчука, на полонених захисників України чи українських політв'язнів.

Юрій СЕГЕДА

У ВІННИЦІ нагородили юну художницю з міста Бар Варвару Токарчук, яка посіла призове місце в конкурсі дитячих малюнків «Я у безпеці з МВС». На нагородження 8-річна дівчинка разом з матір'ю приїхали у військову частину, де служив її батько – лейтенант Андрій Токарчук. Нацгвардієць загинув навесні у бою на Донеччині, виконуючи бойове завдання, захищаючи від ворога свою землю і своїх близьких.

У листопаді минулого року на фасаді школи № 4, у якій навчався воїн і де зараз навчається його донька, відкрили меморіальну дошку пам'яті.

Далі розповідає дружина Андрія Токарчука, лікар-стоматолог Світлана Вікторівна.

– Найважче – це усвідомити непоправність втрати. Не те що прийняти. Прийняття й досі немає.

У нас було багато мрій та задумів. Ми мріяли відкрити власну справу, яку Андрій розпочав ще до війни. На жаль, мені довелося продовжити все самотужки.

«Студія сімейної стоматології Токарчуків» – в пам'ять про найталановитішого та найкращого чоловіка. Я реалізувала Андрієву мрію до кінця, і наш стоматологічний кабінет на вулиці Каштановій, 40, носить його прізвище.

Наших десять років спільного життя промайнуло, як одна мить, як спалах зірки – залишилися лише пам'ять і біль.

Познайомилися ми з Андрієм у Барській стоматологічній поліклініці. Чудовий лікар із золотими руками та світлою головою – одразу торкнувся струн мого серця.

– Світлано, я закохався, ти станеш моєю дружиною, – сказав Андрій на другому побаченні, а я лише посміхнулася і віджартувалася, мовляв, попереду ще роки інтернатури, яке

На Говерлу в обіймах тата

Донька загиблого захисника України намалювала нездійсненну свою мрію

може бути одруження. Але вже через рік стала законною дружиною найкращого чоловіка.

Наша життєва історія під знаком безкінечності – усюди разом. Стоматологічні форуми, конгреси, закордонні зібрання і постійний розвиток у стоматологічній сфері – це стало міцним фундаментом нашої сім'ї. Андрій марив хірургічною стоматологією, і ця наука

йому легко піддалася закінченню спеціальних курсів в Одесі. У 2015 році Андрій став дипломованим стоматологом-хірургом і почав займатися дентальною імплантацією.

Андрій обожнював гори. Власне, і перші зимові гори я бачила з ним. Ми щороку їздили на мій день народження в гори, і моїми першими такими ніжними квітами були гірські підсніжники, які завжди мене чекали кожного ранку там.

Ми мріяли, коли Варвара підросте, обов'язково піднятися на Говерлу. Андрій обіцяв Варі, що цього літа ми це обов'язково зробимо.

Але війна зруйнувала все.

Про конкурс малюнка нам повідомили з військового підрозділу, де служив Андрій, і Варя, не задумуючись, із захопленням почала творити нашу мрію.

– Мам, давай я намалюю Говерлу і нас, і я у тата на руках! Ми ж мріяли. Так почався наш художній проект.

Варя зайняла призове місце у

конкурсі і з нетерпінням чекала поїздки у військову частину на нагородження – ми там тепер як свої.

Коли донька зробила перші кроки на території військової частини, я бачила, як горіли її оченята від пізнання чогось такого нового та незвіданого. Нас прийняли дуже тепло та гостинно, познайомили з вівчаркою Бертою, яка також була нагороджена за вірну службу Україні. Дитячий страх вмить розвіявся перед величезною собакою, як тільки Варя підбігла її обійняти.

– У вас дуже самостійна донька, нічого не боїться, – побачивши ситуацію, зауважили військові. На що я відповіла, що вона у мене справжня Татова дівчинка, така ж, як і він – вольова й безстрашна.

Подарунок та солодощі малень-

кій переможниці вручав командир військової частини. Вона тоді сказала: «Мені дуже хотілося побувати у вас в гостях. Тут служив і мій татусь. На жаль, я не встигла навідати його. Він – Герой, і я пишаюся ним. У нас була мрія, і я її намалювала. І мені приємно, що мою роботу побачило багато людей. Тепер усі знатимуть мого татуса. Мені було дуже цікаво взяти участь у конкурсі. Я старалась і дуже переживала».

Тепер у сім'ї Токарчуків два професійних свята: День стоматолога і День нацгвардії України. Світлана Вікторівна та її донька Варвара щиро дякують усім, хто їх підтримував і досі підтримує.

Віктор ЗЕЛЕНЮК
Фото з відкритих джерел

Задля життя – насиченого і прекрасного

Нещодавно в оновленому клубі Тростянецької територіальної громади презентували книгу «Тростянець крізь призму часу» і віншували Світлану Баламут, яка виступила упорядником цього розлогого і ґрунтовного історично-краєзнавчого доробку.

«Самобутня поетка, бард, громадська активістка і волонтерка, вона представляє «невелике, але дуже талановите коло однодумців, які об'єдналися у тяжкий, болісний, але разом з тим і велично-героїчний для України час, коли в розпалі війни кожен громадянин нашої країни відчув себе живою кровинкою в болючій артерії боротьби народу за цілісність держави, за особисте майбутнє», – написала про Світлану Баламут та її творчих посестер письменниця Тетяна Яковенко.

Світлана Юхимівна Баламут народилась і мешкає в селищі Тростянець. Директорка Тростянецького селищного комунального Центру культури та дозвілля. Авторка збірки поезій «Таких, як ти, чекають все життя» (2021 р.), історико-краєзнавчого нарису «Тростянець крізь призму часу» (2021 р.). Згодом підготувала до видання збірку «Інша» та роман «Нічна сповідь».

Сьогодні творча енергія Світлани Юхимівни спрямована на перемогу України над підступним ворогом, на утвердження українства на рідній землі задля життя – попри все насиченого і прекрасного.

Пропонуємо читачам газети «Вінниччина» ознайомитися з віршами Світлани Баламут із нової поетичної збірки «Інша».

Андрій СТЕБЕЛЄВ,
письменник

Вмирає село

*Вмирає село, усвідомити важко цей факт.
Від болю кричить ще нова та покинута хата.
І в'ється по тину лиш хміль кучеряво-кудлатий.
І тин похилився, ніхто не дає йому лад.*

*Вмирає село, у багноючі натоптаний шлях.
Немає тут свят, не співають під клубом дівчата.
Лиш чубляться півні в дворі самотнім затятю.
Як чубиться влада за крісло десть там у містах.*

*Вмирає село, трударів доживає там дух.
Вже й сіяти хліб і косити отави зелені
Немає кому, хоч добра насипала у жмені
Земля благодатна. Заріс бур'яном сивий плуг.*

*Як очі мерця, вікна вибиті дивляться в ніч
Хатини старої, і комин, як згадка родинна.
Вмирає село, що лиш Богові душу повинне.
На цвинтарі хрест... І немає запалених свіч...*

*Вмирає село, що зі своїх долонь-мозолів,
Як мати дітей, годувало країну хлібами.
Народе, мій люде, яке ж недобро поміж вами!
Хто смерть цю страшну на село напустити посмів?*

А я живу, я дихаю, я мрію...

*А я живу, я дихаю, я мрію.
Мені болить, бо я люблю, люблю...
Можливо, я чогось в житті не вмію,*

Та кожен день я подихом ловлю.

*Я бачу небо, сонце, зорі, річку.
Я чую пісню вітру у полях.
Я у долині обійму смерічку,
І розповім про свій таємний страх.*

*Колись цього усього враз не стане,
І від кохання біль десть пропаде...
Ніхто не знає, що стається з нами,
Коли душа на Божий суд іде...*

*Але сьогодні я живу й радію.
На повні груди знов вдихаю день.
Люблю, бо вже інакше я не вмію.
І не співатиму чужих мені пісень.*

*Ніхто мій світ не перешиє нині.
Чужа в нім скрипка вже не прозвучить.
В мені немає хижої гордині.
Та гордість вже нікому не зломить.*

Дуб на греблі

*Скажи, мій дубе, скільки тобі літ?
Стоїш на греблі, самотній воїн.
Ведеш ти веснам швидкоплинний лік.
Старезний свідок і розрух, і воєн.*

*Скажи-но, серце, в тихий листопад,
Що на віку побачить довелось?
Вітри ламали гілля, бив їх град,
Палило сонце й рвала листя осінь.*

*Такий величний, що тобі земля?
Ти охоронець мосту, ти незламний.
Кора пошерхла, як земна рілля,
А ти стоїш віки тут, Богом даний.*

*В лиху негодю ти ховав пташат
В дуплі старому, ніби батько рідний.
Вітрам осіннім був, як старший брат,
Іх колисав у вітах своїх гідно.*

*Ти у журбі схилився до землі,
Як в каятті за гріх, мені не знаний.
Скажи, мій дубе, скільки ж тобі літ?
Старий, кременний і такий незламний.*

Світлана БАЛАМУТ